

Arrest

nr. 321 897 van 18 februari 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. JOUNDI
Turnhoutsebaan 158
2140 BORGERHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 17 mei 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 april 2024 tot intrekking van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de syntheseseminarie.

Gelet op de beschikking van 18 december 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. JOUNDI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster treedt op 18 augustus 2021 in Marokko in het huwelijk met een man met de Belgische nationaliteit.

1.2. Op 12 mei 2022 dient verzoekster bij de Belgische ambassade in Rabat, Marokko, een aanvraag in voor een visum lang verblijf (type D) met het oog op gezinshereniging met haar Belgische echtgenoot in België. Op 9 november 2022 wordt akkoord gegaan met de afgifte van het gevraagde visum, waarna verzoekster op 26 november 2022 via de luchthaven van Eindhoven het Schengengrondgebied betreedt.

1.3. In België wordt verzoekster op 25 januari 2023 in het bezit gesteld van een bijlage 15 en op 3 februari 2023 ontvangt zij een elektronische F-kaart.

1.4. Op 28 juli 2023 dagvaardt de echtgenoot verzoekster en vordert hij voor de familierechtbank de nietigverklaring van het huwelijk. Bij vonnis van 5 maart 2024 verklaart de familierechtbank van Antwerpen het huwelijk nietig, omdat verzoekster het louter om verblijfsrechtelijke redenen heeft aangegaan.

1.5. Op 12 april 2024 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot intrekking van het verblijf van verzoekster met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 74/20 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt het verblijf ingetrokken van:

Naam: [K.]

Voorna(a)m(en): [I.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Art. 74/20, §2 van de wet van 15.12.1980:

“Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging tot toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvragen, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.”

Betrokkene bewaart het verblijfsrecht nadat haar een visum gezinshereniging werd toegekend in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Zij werd op 25.01.2023 in het bezit gesteld van een bijlage 15 en op 03.02.2023 van een F-kaart. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht als echtgenote van de Belg [M.R.] ([...]), met wie zij zich vestigde.

Ter staving van de aanvraag gezinshereniging werd een huwelijksakte voorgelegd van een huwelijk voltrokken in Marokko op 18.08.2021. Bij vonnis van 05.03.2024 werd dit huwelijk vernietigd door de familierechtbank van Antwerpen. De rechtbank oordeelde na onderzoek dat betrokkene met het huwelijk enkel verblijfsrechtelijke motieven nastreefde. Dergelijke huwelijken zijn strijdig met de Belgische openbare orde. Het vonnis van de familierechtbank dringt zich op aan alle Belgische overheden, ook aan de DVZ.

Hoewel de akte op zich dus niet vervalst is, blijkt uit het door de familierechtbank van Antwerpen gevoerde onderzoek het huwelijk wel onder valse voorwendsels te zijn aangegaan. Betrokkene heeft de akte wel degelijk voorgelegd om op onrechtmatige wijze een verblijfsrecht te kunnen claimen in België. Dat maakt het uiteraard frauduleus. Concreet wil dit dus zeggen dat betrokkene onrechtmatig beroep heeft gedaan op art. 40ter. Betrokkene is zodoende eigenlijk nooit een familielid van een Belg geweest, gezien het afgesloten huwelijk onrechtmatig werd afgesloten en thans ook werd vernietigd.

Om overeenkomstig art. 74/20, §2 rechtmatig een einde te stellen aan het verblijf van een persoon dient rekening gehouden te worden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van haar verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst.

Aanvankelijk werd betrokkene op 09.10.2023 aangeschreven om haar humanitaire elementen kenbaar te maken. Het ingestelde onderzoek naar betrokkenes humanitaire elementen baseerde zich op artikel 42quater, §1, derde lid daar de referentiepersoon melding maakte van het einde van de relatie tussen hem en betrokkene. Echter, gelet op het gegeven dat het huwelijk inmiddels als schijnhuwelijk werd aangemerkt en bijgevolg werd vernietigd, en gelet op het gegeven dat de finaliteit van het aangehaalde wetsartikel overeenstemt met de bewoordingen van art. 74/20, menen wij wel betrokkene voldoende de kans te hebben gegeven haar humanitaire situatie toe te lichten.

Betrokkene heeft op 13.10.2023 onze brief op het postkantoor afgehaald. Zij heeft de volgende stukken overgemaakt:

- Mail advocaat*
- Huurovereenkomst + registratiebewijs*
- Arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur met [B.].*
- Loonfiches*
- Verklaring geen financiële hulp*
- PV van verhoor bij PV AN.43.LB.12.6178/2023*

De aan betrokkene toegezonden brief vermeldde voorts: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart." Er wordt in de huidige beslissing eveneens rekening gehouden met de stukken die aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden overgemaakt n.a.v. het verzoekschrift van 18.01.2024 tegen de, thans ingetrokken, beslissing van 05.12.2023.

Voor wat de gezinssituatie betreft kan vooreerst opgemerkt worden dat het feit dat rekening dient gehouden te worden met de gezinstoestand in casu tegenstrijdig lijkt met de basis waarop deze beslissing wordt genomen. Immers, zoals reeds vermeld: het huwelijk was louter gericht op het verkrijgen van verblijfsrechtelijk voordeel en werd dus onder valse voorwendselen afgesloten. Niettegenstaande kan met betrekking tot de gezinssituatie opgemerkt worden dat het afgesloten huwelijk werd vernietigd omdat betrokkene er enkel een verblijfsrechtelijk voordeel mee beoogde. De gezinssituatie spreekt dus voor zich. Verder verblijf in het kader van de vermeende relatie is dan ook achterhaald. Betrokkene heeft geen minderjarige kinderen met verblijfsrecht in het Rijk, maakt geen gewag van een relatie met een in België verblijvend persoon of van andere personen met wie zij een beschermenswaardig gezinsleven zou hebben. Betrokkene claimt het slachtoffer te zijn van intra-familiaal geweld door haar ex-echtgenoot. Echter zowel het parket als de familierechtbank van Antwerpen oordeelden dat er onvoldoende bewijzen van de beweerde feiten voorlagen. Betrokkene voegde buiten een PV van verhoor geen andere stukken toe aan haar dossier die de analyse van het parket of de familierechtbank zouden kunnen weerleggen.

Betrokkene kwam op 26.11.2022 naar België (binnenkomststempel). Betrokkene verblijft nu dus ongeveer anderhalf jaar in het Rijk, wat nog een relatief korte periode is.

Gezien betrokkene nog niet zeer lang in België verblijft, gelet op het feit dat zij haar hele jeugd en het overgrote deel van haar leven in Marokko verbleef en dat zij huwde met een man van Marokkaanse origine, is het niet onredelijk te stellen dat betrokkene nog een zekere mate van voeling moet hebben met de Marokkaanse maatschappij, met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken aldaar. Gezien ze er nog niet zeer lang geleden is vertrokken, kan ook redelijkerwijs worden gesteld dat ze er nog familiale en/of sociale banden moet hebben. In ieder geval voert betrokkene zelf geen elementen aan met betrekking tot de mate waarin zij banden heeft met haar herkomstland dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing.

Betrokkene maakt een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur over met [B.] waaruit moet blijken dat zij tewerkgesteld zou zijn als arbeidster. Echter, uit opzoeken in de databanken van de Sociale Zekerheid blijkt er nooit enige tewerkstelling voor het bedrijf te zijn geregistreerd. Verder legt betrokkene loonfiches voor van tewerkstelling bij [D.H.]. Daar is ze, nog volgens de voormelde opzoeken, als gelegenheidsmedewerker in de horeca tewerkgesteld. Het betreft hier dus geen vaste tewerkstelling waarvan het maandinkomen blijkens de voorgelegde loonfiches bovendien sterk varieert. Tot slot kan vastgesteld worden dat er thans een tewerkstelling voor [I.F.S.] geregistreerd staat tot 26.04.2024. Hoeveel inkomsten zij met die tewerkstelling vergaart of wat haar functie is, is ons niet bekend.

Dat betrokkene participeert aan de Belgische arbeidsmarkt is een positief punt. Er mag echter niet voorbijgegaan worden aan het feit dat zij slechts toegang kreeg tot onze arbeidsmarkt omdat zij verblijfsrecht op basis van gezinshereniging met een Belgische onderdaan heeft bekomen. Het huwelijk dat aan de basis ligt van haar verblijfsrecht blijkt echter frauduleus te zijn. Betrokkene heeft nooit de intentie gehad een duurzame leefgemeenschap met haar Belgische echtgenoot op te bouwen. Ze was enkel uit op verblijfsrecht. Zodoende verschaftte zij zich niet enkel onterecht toegang tot het Belgisch grondgebied, maar dus ook tot de Belgische arbeidsmarkt. Om die reden en gelet op de schaarse gezinsbanden met ons land en de korte verblijfsduur van betrokkene volstaat haar tewerkstelling niet om haar verblijfsrecht te behouden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat zij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan haar opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan.

Uit wat voorafgaat blijkt dat geen enkel element uit het administratief dossier of de door betrokkene aangebrachte stukken zich verzet tegen het intrekken van haar verblijfsrecht.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen, wordt het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken. De F-kaart van betrokkenen dient te worden gesupprimeerd.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken

Bij het nemen van dit bevel werd wel degelijk rekening gehouden met artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980.

Wat haar gezondheidstoestand betreft stelt betrokkene omwille van het door haar beweerde intra-familiaal geweld opgevolgd te worden door een psycholoog. Zoals hierboven reeds werd uiteengezet worden de beweringen van betrokkene niet aangetoond. Haar advocaat stelde later nog een attest door te sturen van

haar psycholoog, doch wij mochten nooit een attest ontvangen. Verder moet vastgesteld worden dat de psychische problemen van betrokkene niet van die aard zijn dat ze haar het werken beletten, nu zij recent nog een nieuwe tewerkstelling heeft aangevat. Op basis van de elementen waarover wij beschikken is het dan ook niet onredelijk te stellen dat haar psychische problemen niet van die aard zijn dat ze een terugkeer naar Marokko kunnen verhinderen. De gezinstoestand van betrokkene werd hiervoor reeds besproken. Het huwelijk met de Belgische referentiepersoon was er enkel op gericht betrokkene een verblijfsrechtelijk voordeel te verschaffen. Van enige intentie om een duurzame leefgemeenschap op te bouwen is geen sprake. Betrokkene maakt geen gewag van een relatie met een ander in België verblijvend persoon of van gezinsleden met wie zij een beschermenswaardig gezinsleven zou hebben.

Betrokkene heeft geen minderjarige kinderen met verblijfsrecht in het Rijk.

Haar verblijfsrecht als familielid van een Unieburger werd ingetrokken. Zij kan zich niet beroepen op enig ander verblijfsrecht. Een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten is dan ook het enige alternatief.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft er voor geopteerd een syntheseseminarie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, vijfde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) moeten in de syntheseseminarie “alle aangevoerde middelen worden samengevat”. Overeenkomstig het zevende lid van dit wetsartikel doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verder uitspraak op basis van de samenvatting in de syntheseseminarie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en dit “zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

In haar syntheseseminarie vat zij haar middel samen als volgt:

“[...]

Verweerster verwijst op summiere wijze naar de manier waarop verzoekster naar België is gekomen en verwijst tevens naar het vonnis van de Familierechtbank van 5 maart 2024.

In haar nota met opmerkingen stelt verweerster dat verzoekster frauduleus heeft gehandeld en negeert de argumentatie van verzoekster.

[Verweerster] blijft de feitelijke omstandigheden van verzoekster negeren. Op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing hebben zich nieuwe feiten voorgedaan. De procedure aangaande het huwelijk van verzoekster is zeker nog niet ten einde en is hangende voor het Hof van Beroep te Antwerpen.

Verweerster blijft volhouden dat verzoekster frauduleus heeft gehandeld en haalt dit opnieuw aan in haar nota met opmerkingen. Verzoekster is duidelijk slachtoffer van intra familiaal geweld en is nog steeds in behandeling voor hetgeen haar is aangedaan.

Verweerster heeft absoluut geen weet van de situatie van verzoekster. Verweerster negeert het feit dat verzoekster nog een procedure hangende heeft voor het Hof van Beroep te Antwerpen waarbij noodzakelijk is om zichzelf te verdedigen tijdens de pleidooien.

De procedure staat gekend onder het rolnummer [...].

De pleitdatum is voorzien voor 2 december 2024.

Bovenstaande argumentatie toont dat er ontegensprekelijk een schending is van zowel het motiverings-beginsel, zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel, recht om gehoord te worden.”

3.2. Verweerder heeft op het enig middel in zijn nota met opmerkingen gerepliceerd als volgt:

“Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan haar verblijf werd ingetrokken en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

De kritiek van de verzoekende partij kan niet worden aangenomen.

Artikel 74/20, §2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

[...]

Uit voormelde bepaling blijkt ondubbelzinnig dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie het verblijf kan intrekken van een vreemdeling die voor het verkrijgen van dit verblijf fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die bijdragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie werd vastgesteld dat de verzoekende partij haar verblijf heeft bekomen op grond van een schijnhuwelijk. Dit huwelijk werd voltrokken in Marokko op 18.08.2021 en werd initieel erkend in België. Op grond hiervan verkreeg verzoekster een visum gezinshereniging en werd zij op 25.01.2023 in het bezit gesteld van een bijlage 15 en op 03.02.2023 van een F-kaart. Bij vonnis dd. 05.03.2024 van de familierechtbank bij de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen, werd het huwelijk evenwel vernietigd.

Bijgevolg is het allerm minst kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie om vast te stellen dat het verblijfsrecht in België onder valse voorwendzelen werd verkregen, vermits de verzoekende partij eigenlijk nooit een familielid van een Belg is geweest, nu er geen sprake is van een waarachtig huwelijk.

Verweerder merkt in dit kader op dat uit de zeer omstandige motivering van de bestreden beslissing duidelijk blijkt op welke gronden de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft besloten tot de toepassing van artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet.

Eenvoudig nazicht van de motieven van de bestreden beslissing leert dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wel degelijk uitgebreid rekening heeft gehouden met de "elementen eigen aan dit dossier".

Verweerder benadrukt ten andere dat het allerm minst kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie om zich op het vonnis van de familierechtbank van 05.03.2024 te baseren, inzonderheid nu uit de stukken van het dossier blijkt dat in casu inderdaad diverse opvallende elementen dienden te worden weerhouden, dewelke ook de familierechtbank noopten tot de conclusie van een schijnhuwelijk.

Verzoekster stelt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing onvoldoende rekening zou hebben gehouden met de hangende procedure voor het hof van beroep.

Zoals verzoekster terecht aangeeft, had de gemachtigde geen weet van deze situatie.

In het schrijven van 09.10.2023 werd verzoekster immers aangeschreven om haar humanitaire elementen kenbaar te maken. Verzoekster gaf hier gevolg aan middels een schrijven van haar advocaat.

Dit schrijven vermeldt evenwel ook de volgende zinsnede:

"Voor zover er nadien nog geen uitsluitsel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart."

Verweerder laat daarbij gelden dat de bestreden beslissing dateert van 12.04.2024. Uit de door verzoekster voorgelegde stukken blijkt niet wanneer beroep werd aangetekend tegen het vonnis van 05.03.2024.

In ieder geval blijkt uit het administratief dossier dat de gemachtigde niet van dit beroep in kennis werd gesteld. Nochtans kwam dit aan verzoekster toe, te meer nu zij aangeeft zelf beroep te hebben aangetekend. Waar verzoekster aldus nu in het inleidend verzoekschrift deze nieuwe feiten en stukken voorlegt, laat de verweerder gelden dat dit niet kan in het kader van het annulatiecontentieux.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

Verzoekende partij kan dan ook niet dienstig nadien nog nieuwe stukken voorbrengen.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de intrekking van verblijf.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel inclusief.

3.3. De eerste bestreden beslissing, de beslissing tot intrekking van het verblijf van verzoekster, is gestoeld op artikel 74/20, § 2 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verweerder is van oordeel dat verzoekster gebruik heeft gemaakt van een onwettig middel om een verblijfsrecht op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet te verwerven, waarbij hij doelt op het gegeven dat verzoekster een schijnhuwelijk zou zijn aangegaan met haar Belgische ex-partner. Verweerder verwijst hierbij uitdrukkelijk naar het vonnis van de familierechtbank van Antwerpen van 5 maart 2024 dat het huwelijk van verzoekster nietig verklaarde, omdat verzoekster met dit huwelijk enkel een verblijfsrechtelijk voordeel beoogde. Hij benadrukt dat een dergelijk huwelijk strijdig is met de Belgische openbare orde en het vonnis van de familierechtbank zich opdringt aan alle Belgische overheden, waaronder de Dienst Vreemdelingenzaken.

In het kader van haar op 17 mei 2024 bij de Raad ingediende beroep benadrukt verzoekster dat zij in beroep is gegaan tegen het vonnis van de familierechtbank en dat de procedure voor het hof van beroep van Antwerpen nog lopende is. Zij stelt dat de pleitdatum is voorzien op 2 december 2024. Zij geeft aan het in haren hoofde vastgestelde frauduleuze handelen te betwisten.

Op 21 januari 2025 maakt verzoekster het arrest van het hof van beroep van Antwerpen van 11 december 2024 over aan de Raad. In dit arrest wordt geoordeeld dat de echtgenoot niet kon aantonen dat verzoekster enkel en alleen in het huwelijk is getreden om een verblijfsrechtelijk voordeel te krijgen, waardoor het vonnis van de familierechtbank wordt hervormd en de vordering van de echtgenoot tot nietigverklaring van het huwelijk ongegrond wordt verklaard.

De Raad benadrukt dat de uitspraak van het hof van beroep van Antwerpen van 11 december 2024, die impliceert dat het huwelijk nog steeds als geldig moet worden beschouwd en dat in hoofde van verzoekster geen sprake was van een schijnhuwelijk, maakt dat elke Belgische overheid, en dus ook verweerder, is gehouden om verzoeksters huwelijk als geldig te beschouwen. De uitspraak van het hof van beroep heeft immers een gewijsde dat erga omnes geldt.

De eerste bestreden beslissing steunt op determinerende wijze op de vaststelling dat verzoekster een schijnhuwelijk zou zijn aangegaan om een verblijfsrechtelijk voordeel te verwerven. Deze determinerende motivering is komen te vervallen door het arrest van het hof van beroep van Antwerpen van 11 december 2024 waarbij voor recht wordt gezegd dat er niet wordt aangetoond dat verzoekster enkel en alleen in het huwelijk is getreden om een verblijfsrechtelijk voordeel te krijgen en waarbij de vordering tot nietigverklaring van het huwelijk als ongegrond wordt afgewezen. Het gewijsde van deze gerechtelijke uitspraak raakt

bovendien de openbare orde, waardoor er grond is om zelfs ambtshalve over te gaan tot de nietigverklaring van de met dit gewijsde strijdige beslissing.

Los daarvan wordt de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel gegrond bevonden, waar intussen de Raad niet anders kan dan vast te stellen dat de bestreden beslissing is gesteund op een incorrecte feitenvinding waar zij op determinerende wijze steunt op de vaststelling dat verzoekster een schijnhuwelijk is aangegaan. De repliek van verweerder dat hij door verzoekster niet in kennis werd gesteld van het hoger beroep, en hij hiervan dus geen kennis kon hebben, kan ook niet overtuigen. Overeenkomstig artikel 193ter van het Burgerlijke Wetboek wordt pas wanneer de nietigheid van het huwelijk is uitgesproken bij een in kracht van gewijsde gegane rechterlijke beslissing, hiervan melding gemaakt in de Databank voor Akten van de Burgerlijke Stand (DABS) en wordt dit ook pas dan, wanneer het de nietigverklaring betreft van een huwelijk dat is aangegaan met overtreding van de artikelen 146bis of 146ter van het Burgerlijk Wetboek, via de DABS genotificeerd aan de Dienst Vreemdelingenzaken. In het licht hiervan diende verweerder er dus van op de hoogte te zijn dat, tot zolang hij geen officiële notificatie kreeg inzake de in kracht van gewijsde gegane rechterlijke beslissing, de uitspraak niet definitief was. Door dit niet af te wachten nam verweerder het risico dat indien het vonnis van de familierechter in beroep werd teruggedraaid, de determinerende motivering van zijn beslissing zou komen te vervallen en de Raad het gewijsde van het arrest van het hof van beroep zou moeten respecteren. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden aangenomen.

Gelet op wat voorafgaat, is er grond tot nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

3.4. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing, die werkt met terugwerkende kracht, zorgt ervoor dat verzoekster steeds was gerechtigd op een verblijf van meer dan drie maanden in België. Deze situatie is onverenigbaar met de tweede bestreden beslissing, een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en dit omdat het legaal verblijf van verzoekster zou zijn verstreken. Een goede rechtsbedeling vereist dat ook de tweede bestreden beslissing mee wordt vernietigd en uit het rechtsverkeer wordt gehaald.

3.5. Een verder onderzoek van het middel dringt zich niet langer op.

4. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 april 2024 tot intrekking van het verblijf en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend vijftientwintig door:

I. CORNELIS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS